

TIHLE
ROYALOVÉ
VÁS
ZNIČÍ

erin watt

PADLÝ
DĚDIC

BARONET

Padlý dědic

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Watt
Padlý dědic – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PADLÝ DĚDIC

PADLÝ DĚDIC

Obsahuje novelu

POSKVRNĚNÁ KORUNA

Cyklus Royalové 3.5 a 4

Erin Watt

 BARONET

POSKVRNĚNÁ
KORUNA

1. KAPITOLA

Gideon

SOUČASNOST

„Proč jsem s tímhle jenom souhlasil?“ povzdechnu si, zatímco se rozhlížím po přelidněném prostoru. Takhle párty je stejná jako sto jiných, na kterých jsem byl od svých čtrnácti, kdy jsem zjistil, že se z domu dá vyplížit přes garáž. Hudba je hodně dobrá, protože si tu najali skutečného dýdžeje, ale pivo je průměrné a stejně tak lidi.

„Protože tu je chlast zdarma a sexy baby. Co bys ještě chtěl?“ odpoví mi Cal Lonigan, jeden z mých kolegů v plaveckém týmu.

„To byla řečnická otázka.“

„Koukl ses vůbec na ty holky? Bud' ti už napůl stojí, nebo ti odešel úplně. Hned tamhle máš dobrý tučet důvodů proč.“ Cal mávne flaškou piva ke skupince holek.

Všechny mi připadají stejné. Natupírované vlasy, mrňavé šaty a boty, které mají zavázané kolem kotníků. Myslím, že jim moje nevlastní sestra nějak říká. Římské sandály? Řecké sandály? Sakra, záleží mi na tom?

Ne. Ne, nezáleží. Už dávno mi na všem přestalo záležet.

Podám Calovi svoje pivo. „Ne, dík.“

„Ne, dík?“ zopakuje nevěřičně. „A co tamta? Ta Asiatka v koutě je gymnastka. Prý se dokáže ohnout do preclíku.“

Odkdy si to chceme rozdat s preclíkama? „Tak to už vůbec ne.“

„Začínáš mi dělat starosti, kamaráde.“ Zvedne si láhev k ústům, nejspíš aby nikdo z přítomných, kdo umí odezírat ze rtů, nepoznal, co se mi chystá povědět. „Proslýchá se, žeš už dlouho nesmočil. To se ti z tý studený vody trvale smrskl?“

Otevřu pusy, abych Calovi vysvětlil, že nic takového není možné, jenže pak to zavrhnou. Už jako malý byl příliš často vystaven chloru a ovlivnilo to jeho duševní procesy. To mu člověk nemůže vyčítat. „Dobře, že umíš výborně plavat a jsi hezkej, Cale.“ Poplácám ho po zádech.

„Ty myslíš, že jsem hezkej,“ vyjekne. S vykulenýma očima se rozhlíží, jestli to někdo nezaslechl. „Hele, kámo, taky seš fakt fešák, ale víš, že za tenhle tým neplavu, že jo?“

„Jo,“ protáhnu. „No, padám odtud. Tahle párty je –“
A pak ji spatřím.

Její rovné a lesklé tmavé vlasy. Přísný obličej s kouřově namalovanýma modrýma očima a plnými rty. Tuhle masku nosí ode dne, kdy mi dala kopačky. Masku, která říká, že je našťvaná na celý svět a klidně si svůj vztek vylije na nějakém chudákovi.

Nevím, s kolika kluky se vyspala od chvíle, co mi řekla, že mi ublíží stejně jako já jí, ale vím, že si to ani jednou neužila. Jak by taky mohla, když její tělo patří mně, stejně jako moje patří jí?

„Kdo je ta buхта, co na ni zíráš?“ zeptá se Cal zvědavě.

„Dotkni se jí a zabiju tě, Lonigane,“ zavrčím.

A pak se vydám zjistit, co Savanna Montgomeryová dělá tady na koleji bratrstva, když by měla na Akademii Astor Park ničit sny prváků.

Nějaký kluk ze Sigmy se k ní dostane dřív než já. Opře se loktem u její hlavy a mačká se na ni, než vůbec stihla vyjít ze dveří.

Popadnu ho za rameno. „Hledá tě tvůj brácha Paul.“

Kretén v polotriku a s nemastným neslaným obličejem na mě zůstane zírat. „Paul?“

„Tak možná Peter? Parker? Je takhle vysokéj.“ Zvednu si ruku někam k bradě. „Blond’ák.“

„Myslíš Jasona Pruitta?“

„Asi jo.“ Ne zrovna jemně toho kluka od Savanny odtáhnu.

„Postarám se o to.“ Kretén na moji holku mrkne. „Zatím pro mě vedle sebe zahřívěj místečko. Vrátím se.“

„Kdo je brácha Paul?“ zeptá se vedle mě Cal.

Zatraceně. Otočím se k němu. „Co tu děláš?“

„Chtěl jsem vidět, co zaujalo božského Gideona Roya.“ Napřáhne k Sav svoji obří pracku. „Cal Lonigan. Říkej mi Long.“

Vezme ho za ruku a potřásá si s ním mnohem dýl, než by se mi líbilo. „Long? Jako *dlouhý*? Je to jedna z těch přezdívek, co popisují naprostý opak skutečnosti?“

Zaskřípu zuby. Je zázrak, že mi na nich zbyla vůbec nějaká sklovina. Drtím stoličky od chvíle, co jsme se poznali.

„Ne. Tahle reklama je naprosto pravdivá. Royal se za mě může zaručit. Jsme spolu v plaveckém družstvu.“ Skloní se, aby ji na ruku políbil. „Tak jo, princezno, kam si tě můžu odvést, abych ti ukázal, jak pravdivá moje přezdívka je?“

„Je nezletilá,“ vyhrknu.

„Nejsem, pitomče.“ Sav mu ruku vytrhne. „Je mi osmnáct. A v tomhle státě je sex ze zákona povolený od šestnácti, jak také dobře víš.“

„Vypadni, Cale.“ Nehodlám mu říkat Longu. „Tahle je moje. Znáš pravidla.“

Savanna mě propaluje pohledem. „Nejsem tvoje.“

Cal si povzdechne. „Dobrá. Dobrá. Ale tu příští si zabírám pro sebe.“

Ani na vteřinu neodtrhnu od Sav oči. „Máš to mít.“

„Nejsem kus masa, Gideone,“ vyštěkne na mě Savanna. „Nemůžeš si mě označkovat, jako bych byla krocán na honu.“

Její poznámky si nevšímám, protože potřebuju znát odpověď na mnohem palčivější otázku. „Co tu děláš?“

Usměje se, ale vypadá to nuceně. „Přišla jsem si to sem prohlédnout. Uvažuju, že bych se přihlásila na Státní.“

Jedna moje půlka zajásá. Ta druhá se tomu vzepře. Už teď se nenávidím až dost – opravdu potřebuju, aby mě po škole pronásledovala připomínka toho, jaký jsem ubožák? Ne. Nepotřebuju.

„Tobě nebude vadit, když budeš chodit na stejnou vysokou jako já?“

„Proč?“ opáčí chladně. Kdybych ji neznal tak dobře, asi by mě ošálila, ale za ocelovým pohledem se jí mihne bolest.

„Oba víme proč. Navzájem se zabijeme.“ Je jedno, jaká vzdálenost nebo kolik těl nás bude oddělovat, pořád nás to k sobě bude táhnout. Nemůžeme zapřít svoji minulost ani svoje pouto, ať bychom se o to snažili sebevíc. Ale když jsme spolu, přinášíme si navzájem jen nezměrnou bolest.

„Už teď jsem mrtvá. To dobře víš. To ty jsi mi

do srdce zabodl nůž.“ Protáhne se kolem mě v oblaku žáru a vůně magnolií a brzy ji pohltí masa studentů, kteří do sebe strkají a narážejí.

„Brácho, mám takovej pocit, že tě moc ráda nemá,“ pronese za mnou můj kamarád suše.

„Jsi opravdový znalec lidského chování, Cale.“

„Jenom mě to napadlo. Kdys to u ní podělal? Jestli nevdá, že se ptám?“

„Kdy asi?“ odpovím. Hledám ji v davu, jenže je tu tma a ona stejně nechce, abych ji našel. „Na střední.“

MINULOST

„Poslední rok, Gide. Pořádně to rozjedem,“ zařve ze střešního okénka mého auta Hamilton Marshall III., jinak známý jako Trojka.

Jeho přítelkyně Bailey ho zatahá za džíny. „Sedni si, blbečku. Takhle ti brzy něco urazí hlavu.“

Neochotně ji poslechne. „Sednu si, ale jenom proto, že by mi tě bylo líto, zlato. Kdyby mi něco urazilo hlavu, po zbytek tvých dní by tě to trápilo, a to bych ti nepřál. Ani tobě, Gide.“ Natáhne se ze zadní sedačky, aby mě poplácal po rameni.

Bailey vedle něj si odfrkne. „Cha! Nech si o tom zdát. S Gideonem bysme se navzájem utěšovali, až bysme zapomněli, žes vůbec existoval.“

„Řekni, že kecá, Gide.“ Tříkrát se teatrálně poplácal po hrudi. „Ty bys přece svýho kámoše takhle nepodrazil.“

„To kodex partáků platí i v záhrobí?“ Jenom žertuju. Radši bych si usekl ruku, než abych se dotkl Trojkovy holky.

„Já se o tebe postarám,“ poví Bailey můj bratr Reed

z místa spolujezdce. Je tak líný, že ani neotevře oči, ani nezvedne hlavu z opěradla.

„Ani nápad. Kodex parťáků existuje i v nebi, odkud si na vás tři dohlídnou.“ Trojka si ukazovákem a prostředníkem ukáže na oči a pak před sebe.

„Takže tvrdíš, že chceš, aby láska tvého života a tvůj nejlepší kamarád po zbytek svých životů trpěli, protože jsi byl tak pitomý a vystrčil jsi hlavu ze střešního okénka, když tvůj zmíněný nejlepší kamarád jel sto třicet?“ zeptá se Bailey.

„Sto pětáctýřicet,“ opravím ji.

„Sto pětáctýřicet,“ zopakuje.

Trojka se zamračí. „To jsem neřekl.“

Reed se ušklíbne.

„Takže bys chtěl, abychom se navzájem utěšili. Určitě bys chtěl, aby mi právě Gideon přivodil ty nejlepší orgasmy mého života, protože chceš pro mě to nejlepší.“

Potlačím úsměv. Bailey si nosí Trojkovy koule v tý svojí kabelce od Prady.

„Crrrrr. Přestávka,“ zastaví ji Trojka. „Žádný takový, že by ti můj nejlepší kamarád přivodil jakýkoli orgasmus, kdybych byl mrtvej. Posmrtnej život si neužiju, když ti tady velký Géčko bude způsobovat velký Óčka.“

Tak jo, možná v tý brašně má jenom jednu jeho kouli.

„Někdo cizí by byl lepší?“

„Bez debat. Takže Reed je taky z kola venku.“

Reed zamává prstem, aby dal najevo, že to bere na vědomí.

„Taky by sis měl někoho najít, Gideone. Je to bezpečnější,“ poradí mi Bailey.

„Jak to?“

„Za prvé pak nebudeš vířit ten obří kotel soutěživosti. Stačí, že je teď na Astoru i Easton. Kvůli vám třem

mají ženy problém cokoli dokončit. Za druhé jsou vztahy zdravé. Nemusíš se bát sexuálně přenosných chorob nebo že by ti holka potajím propíchala kondomy. Že jo, Trojko?“

„Jasně, zlato. Bailey už rok bere prášky.“

„To většina holek,“ poznamená Reed, který se ani neobtěžuje otevřít oči.

„A co Abby Wentworthová?“ navrhně Trojka.

„Ech, ne,“ zamítne Bailey.

„Co je na tý Wentworthovic holce špatného?“ zeptám se a ohlédnou se na Reeda. To on se s ní dal před pár týdny na párty u Jordan Carringtonové do řeči. „Přijde mi milá.“

„Jasně že ti přijde milá. Je jedna z těch, co jsou v přítomnosti kluků hodné a milé, ale bez nich v dohledu je malicherná a manipulativní.“ Bailey nakrčí nos. „A ani si na ni holka nemůže postěžovat, protože by to od ní působilo strašně. Jako bysme na ni žárlily.“

Trojka popadne Bailey za zátylek a přitáhne si ji k polibku. „Neboj, zlato. Nemáš proč žárlit.“

„Já vím,“ odpoví mu Bailey a poplácá ho po hlavě jako hodného psa. „A co Jewel Davisová? Je to slušná holka.“

„S takovou je nuda,“ ozve se Reed.

S tím musím souhlasit. „Nechci ve čtvrtáku s někým chodit. Rozchod by byl o to složitější.“

„Uch. Fajn.“ Vytrhne se Trojkovi z ruky a složí paže na hrudi.

Trojka po mně hodí prosebným pohledem. Nesnáší, když je Bailey naštvaná. S povzdechem se zeptám: „Jaký je dnešní plán?“

Bailey to hned zvedne náladu. „Co se v devět sejít u Rinaldiho? Zajdeme na zmrzku.“

„Dobře.“

„Mám práci,“ ozve se Reed.

Prý práci. Nejspíš se chystá jít do doků zápasit.

„Budu tam,“ ujistím Bailey, než po mně Trojka stihne vrhnout další prosebný pohled.

Bailey vytáhne mobil a začne rozesílat textovky svým kamarádkám. „Nějaké konkrétní přání? Emilia, Sasha, Jeanette?“

„Nechodí Jeanette s Danem Graberem?“ zeptá se Trojka. „Minulý týden jsem je na promenádě na párty u Connera Millse viděl, jak si vysávají obličej.“

„Fakt? To jsem netušila.“ Napíše si do mobilu poznámku. „A co některá z holek Montgomeryových?“

„Holek? Myslel jsem, že tam je jenom Shea, a ne, díky.“ Otřesu se.

„Co je se Sheou špatného?“ zeptá se Bailey.

„Je v bandě Jordan Carringtonový. To bych si raděj ufik péro, než ho strčil do některý od nich.“

„Netušila jsem, že to s Jordan vidíš takhle. Teda jo, je to zmije, ale nevěděla jsem, že kluci vidí přes ty její dokonalý prsa a zadek i něco jiného.“

„Hele, a co já?“ ozve se Trojka. „Přece jsem ti říkal, jak mě na těláku ohmatávala. Ještě pořád mám z toho trauma.“

Trojka má metr pětadevadesát a stavěný je jak cihlový barák. Že se bojí maličký Jordan Carringtonový, je dobrý vtip. Přijali ho na Louisvillskou univerzitu na plné fotbalové stipendium. Bailey se tam taky přihlásila. Chce dohlédnout na svoji investici.

„Proto máš mě, brouku.“ Poplácá ho po rameni. „Tak jo, zpátky k pozvánkám. Montgomeryovy – ano, nebo ne?“

„Jo, klidně, je mi to fuk.“ Stejně se s žádnou z těch holek nevyspím. „Pozvi si, koho chceš –“

A v tu chvíli ji spatřím.

2. KAPITOLA

Savanna

MINULOST

Když k nám zabočí auto, sevřu sestře paži.

„Jau, to bolí,“ vyjekne a vytrhne se mi.

Málem spadnu. Rychle se narovná.

„Už jde,“ syknu a uhladím si vlasy.

Shea mi ruku stáhne. „Co jsem ti dneska ráno říkala? Hlavně klid. Na Gideona Royala se holky vrhají stokrát denně. Jestli chceš mezi nimi vyčnívat, musíš se chovat, jako by pro tebe neexistoval, jinak budeš jenom jedna z davu, co žadoní o drobky.“ Povzdechne si. „Bože, tohle je fakt trapný.“

„Tak jdi pryč,“ zavrčím koutkem úst. Když tu tak stojí vedle mě a jen mě kritizuje, zašlapává mi to moje už tak nízké sebevědomí do země.

„Nemůžu tě tu nechat. Musím si udržovat pověst a nedovolím, abys mi ji zničila.“ Popadne mě do rámě. „A teď se hezky usměj, ať si všichni myslí, že se my Montgomeryové zbožňujeme.“

„My se ale zbožňujeme, ty hloupá. Navíc chci stát za kamerou, ne před ní,“ připomenu jí, že se chci věnovat režii a scenáristice.

„To je fuk.“ Stejně si mě k sobě přitáhne a to němé, povzbudivé gesto sníží mou úzkost na mnohem snesitelnější míru.

Jako vždycky řídí Gideon. Dneska je s ním i Reed, ale ty dva vzadu neznám.

„Kdo je to s Gideonem?“ zeptám se.

„Trojka a jeho holka Bailey,“ odpoví mi Shea s nasazeným umělým úsměvem, zatímco mává holkám po naší levici. S několika z nich se políbí nad tváří a obejmě – ne ale příliš zblízka, jinak by si pomačkaly oblečení a rozmazaly make-up.

Už to ale chápu. Dneska ráno jsem si nanášela snad tisíc vrstev. Jen na rtech mám tři různé odstíny rtěnky. Tón v tónu teď letí, prozradila mi Shea. Pět hodin v kuse jsem se pořád dokola dívala na jedno video na YouTube, abych se naučila, jak na to. Nervózně si o sebe promnu rty, čímž si vysloužím dloubnutí do boku.

„Takhle si zničíš rtěnku,“ zašeptá mi sestra.

Pootevřu rty.

„Teď vypadáš jak ryba.“

Stisknu rty.

Shea si povzdechne. „Takhle to nepůjde. A sakra.“

„Co?“ Shlédnu na svoji uniformu. Mám tam snad skvrnu? Nebo mám podkolenky pokrčené?

„Ne. Návnada napravo. Usměj se,“ nařídí mi. „Dobré ráno, Jo! Tali!“

„Sheao!“ Dojdou k nám dvě dívky, vysoké podpatky jim klapou o beton.

„Jo! Máš nádherný kabát. Je to... J. Crew?“ zeptá se Shea, na tváři zářivý umělý úsměv.

S Tali nad tou urážkou zalapáme po dechu.

Jo přimhouří oči. „Trávíš nějak moc času s obyčejnými lidmi, že už nepoznáš pořádnou značku? Tohle je

Fendi!“ Popadne Tali za zápěstí. „Jdeme. Nerada chodím blízko odpadkových košů.“

Jo odkráčí a táhne Tali za sebou.

„Co to bylo?“ podívám se. Ta jejich šarvátka skončila dřív, než začala, a teď nevím, kdo má navrch.

„Hlavu vzhůru. Cíl se blíží,“ upozorní mě Shea. „To byla moje snaha zbavit nás konkurence. Jo se chce Gideonovi dostat do kalhot od chvíle, kdy zjistila, co je to penis.“

„Aha. Hm, díky?“ Tak asi moje sestra vyhrála. Zvláštní souboj.

Jemně popotáhne. „Chceš chytit větší rybu? Musíš se zbavit všech návnad.“ Potom mávne Gideonovi na přivítanou. „Dobré ráno –“

Jenže k Royalovým doběhne nějaká holka dřív, než Shea vůbec stihne Gideona upoutat.

„Bože, jen ne tahle,“ zamumlá si Shea opovržlivě.

„Ne tahle“ je Jordan Carringtonová. Pokud by se dalo říct, že je Astor Park, nebo jak mu říkám já – Kretén Park – plný predátorů, Jordan je z nich nejdravější. Shea mi hned druhý den školy pověděla, že se Jordan poprala s Heather Langeovou, jednou z nejoblíbenějších holek ze čtvrtáku. Ty dvě se do sebe pustily a házely po sobě urážky, z kterých mi bylo zle, a to jsem tam ani nebyla.

Heather Langeová po Díkůvzdání z Astor Parku odešla a už se nevrátila. Nejspíš její táta přišel o práci a nemohl si dovolit školné. Jordan jsem si s Heatheriným odchodem vůbec nespojila, dokud mně a Sheae nedal táta tu divnou přednášku o tom, že se máme k Jordan Carringtonové chovat hezky.

Proč? vzpomínám si, že jsem se ptala.

Protože je to pomstychtivá potvora a svého otce má omotaného kolem prstu.

Od té doby se Shea obrnila a předstírá, že Jordan snad chodí po vodě, aby tak na Jordan nebo její oblečení, kabelky a boty nepadal sebemenší stín. A rozhodně by nepřerušila útok té piraně na kluky Royalovy.

„Dobré ráno, Gide, Reede,“ pozdraví je zvesela.

„Kráva.“ Shea mě znovu chytí za zápěstí a chce mě odtáhnout pryč. „Jdeme.“

Zapřu se. „Ne. Proč?“

„Nemá cenu si Jordan znepřátelit. Nech to být a uvidíme, kterého Royala nechá jít.“

„Ne.“ Vytrhnu jí ruku. „Já nemám zájem o ledajakého Royala. Chci Gideona.“

Shea se ke mně vrátí. „Tady nejsi v restauraci. Nemůžeš si sem nakráčat a objednat si, co zrovna mají v nabídce.“

Zpražím ji pohledem. „A nedělá právě tohle Jordan? Nerozhoduje se snad, kterého Royala zrovna chce?“

„Ty nejsi Jordan.“

„To máš teda pravdu. Nejsem, ale nevstávala jsem dneska ráno v pět a nestrávila jsem dvě hodiny žehlením vlasů a nanášením make-upu, abych to vzdala dřív, než se jim vůbec stihnu představit.“ Složím si paže na hrudi.

Shea si zhluboka a teatrálně povzdechne. „Dobře, ale jestli po tobě Jordan půjde, neznám tě.“ Zvedne bradu, zatahá se za lem blejzru a nasadí svůj nejlepší společenský úsměv.

„Vypadáš, jak kdybys soutěžila v Miss Bayview.“

„Sklapni a usmívej se, ty hloupá,“ okřikne mě tiše, aniž by pohnula rty. „Jdou k nám.“

Otočím se a málem spadnu. Má pravdu. Gideon je jen několik metrů ode mě. Je tak blízko, že vidím, jak přiléhavé má triko pod rozepnutou košilí a blejzrem školní uniformy.

Trojka mu právě říká něco, co ho pobaví. Povytáhne koutek rtů. Trojkova holka ho plácne po paži. Gideon skryje smích za dlaní, ale Bailey ho slyší, jak se uchechtne, a zlehka ho plácne. Gideon ji chytne a přitáhne si ji pod paži.

„Šťastná to holka,“ povzdechne si.

„Jo,“ souhlasí Shea.

Obě sledujeme, jak Trojka vytrhne Bailey Gideonovi, něco mu v předstíraném vzteku odsekne a Gideon zvedne obě ruce. Celou dobu jde se skupinkou i Jordan, přičemž si jí lehce všímá jenom Reed.

Tak možná Jordan přece jen nebude žádná konkurence. Gid o ni nejeví sebemenší zájem. Bože, je tak nádherný. Jako by se za ním táhly i paprsky slunce a dodávaly jeho dokonalému tělu tu nejkrásnější záři. Mohla bych se na něj dívat celý –

V zorném poli se mi objeví skvrna.

„Ahoj, Sheao,“ promluví ta skvrna. „Kdo je to?“

Natáhnu krk, abych viděla za skvrnu, ale ta se taky pohne. Zamračím se a vzhlednu. Spatřím hranatou čelist čtvrtáka Aiden Crowleého a jeho dva přísluhovače, Blbýho a Blbějšího.

„To je moje sestra.“ Shea si přehodí vlasy přes rameno. „Savanno, tohle je Aiden Crowley.“

„Jo, já vím. Ráda tě poznávám.“ Napřáhnu ruku, zatímco se pořád snažím zahlédnout Gideona. Sakra, teď nás kvůli tomu pitomému Aidenovi mine.

Skoro nevnímám, že mi Aiden ruku sevře, ani že přistoupí o něco blíž. „Teda, malá Savanna Montgomeryová vyrostla. Když jsem tě viděl naposled, mělaš rovnátka a... jiný vlasy?“

„Úžasné, co dokáže žehlička a trocha make-upu,“ ozve se sladký hlas s podtónem jedu. Patří Jordan.

Ztuhnu, když se u nás zastaví. Zeširoka a děsivě se

na mě usměje, což protrpím, protože se spolu s ní zastaví i Gideon.

„Škoda toho smradu druháků,“ poznamená Jordan.
„Něco takového nepřebije ani ten nejlepší parfém.“

„Všichni jsme si tím prošli,“ poznamená Bailey.

„Ale Jordan vždycky voněla jen po růžích, že jo?“ prohlásí Aiden.

„Kecy,“ zakašle si Gideon do dlaně.

Jordan po něm hodí pohledem a popadne Aidenův rámě. „Když to říkáš, Addy.“

Addy? Povytáhnu na Sheau obočí, čímž si opět vysloužím její loket ve svém břiše. Kruci. Jak mám stát rovně, když mi to pořád dělá? Odstrčím ji od sebe, ale jemně, aby si toho nikdo nevšiml.

Upoutá mě tlumené odfrknutí. Vzhlednu a spatřím, že se na nás Gideon usmívá.

„Je vidět, že jste příbuzné,“ pronese. „Připomínáte mi mě a moje bratry.“

„Jo, no, sourozenci. Nedá se s nimi vydržet, ale máma říká, že je zabít nesmíš.“ Natáhnu se a pocuchám sestře vlasy.

„Přestaň.“ Odežene mi ruku a propálí mě varovným pohledem.

„Jo, sourozenci. Jsou nejlepší, co?“ Gideon mrkne.

Srdce mi vybuchne. „T-t-ti nejlepší,“ vykoktám.

Shea vedle mě zasténá. Všichni se usmívají. Všichni krom Jordan.

Ta místo toho protočí panenky a druhou paží se zavěsí do rámě Gideonovi. „Pojďte, kluci,“ vybídne je, aby je od nás odvedla. „Uvažuji, že bych uspořádala večírek, a napadlo mě, že byste mi mohli dát tip, jaký alkohol budeme potřebovat. Už jsem vám říkala, že můj táta pracuje s agentem Kendricka Lamara? Možná bychom si ho mohli zamluvit, aby vystoupil na Podzimním bálu.“

Gideon zpozorní. „Kendrick Lamar? To by bylo skvělý, Jordan.“

„Že jo? Jeho muzika je neskutečně zajímavá.“ Zbytek jejích slov už se Sheao neslyšíme, protože mluví příliš tiše.

„Opravdu zná Kendricka Lamara?“ uvažuji nahlas.

„Možná? Kdoví.“ Shea se otočí a narovná si límeček blejzru. „Vedla sis dobře. Prosím tě, jen se příště snaž v přítomnosti Gideona používat celé věty. Nikdo nechce chodit s idiotem.“

Zahoří mi tváře. „Díky, Sheao.“

Mého sarkasmu si nevšímá a poplácá mě po tváři. „Nemáš zač. A pojď už dovnitř.“

Vydáme se za Jordan a Royaly. U paty schodiště najdeme Jordan samotnou, jak něco píše do mobilu.

Chci kolem ní projít beze slova. Podle mě by nikdo neměl dráždit tygra, ale Shea se zastaví.

„Ahoj, Jordan.“

Jordan povytáhne hlavu, ne dost, aby na nás viděla, ale dost na to, aby dala najevo, že bere naši přítomnost na vědomí.

„Sheao, pověz svojí sestře, aby si stáhla jazyk do pusy. Takhle brzo poslintá Giddymu jeho boty.“

„Vyřídím,“ odpoví Shea suše a odtáhne mě po schodech, než stihnu vyhrknout nějakou urážku.

„Giddymu?“ zopakuju nevěřicně, když se za námi zavřou dveře.

„Člověku je z toho na blití,“ souhlasí Shea. „Ale je to, jak to je. Jordan je hvězda. Nesmíš si ji zneprátelit, jinak špatně spadneš.“

Tahle škola je plná stovek dětí z těch nejvybranějších jižanských rodin. A tím nejvybranější myslím nejbohatší. I tak tu ale vládne určitá hierarchie. Existují staří boháči, jejichž původ peněz nikdo nechce brát

na vědomí. A pak jsou noví boháči, jejichž peníze také často mívají nečistý původ. A pak jsou tu studenti na stipendiu, kteří se snaží přivdat a přiženit do bohaté rodiny nebo vybudovat vlastní strašlivý odkaz. V podstatě všichni se tu snaží sníst oběd všem ostatním.

A takhle to je už od základky. Nejspíš právě tehdy jsme si začali uvědomovat, že se můžeme rozdělit podle toho, jak hluboko do minulosti a až k lodi Mayflower sahají naše rodokmeny.

Shea a já pocházíme z rodiny s novými penězi získanými z průmyslové výroby místo z bohatství z půdy, jako mají Royalové. Už nezbývá mnoho rodin se starými penězi – aspoň ne ty, které opravdu peníze mají. Nejspíš proto je tolik holek tak nadšených z pěti bratrů Royalových. Je to šance vylepšit rodinný rodokmen.

To však není důvod, proč jsem se do Gideona Royala zamilovala. A není to ani tím, že je pohledný. Ne že by mě nebrala jeho vysoká, tmavovlasá a vypracovaná postava, ale ani o ni mi až tak nejde.

Jde o to, že Gideon Royal, známý svým chladným přístupem, se ke mně zachoval hezky ve chvíli, kdy jsem to potřebovala ze všeho nejvíc. Nikdy na ten okamžik nezapomenu. Tehdy získal mé srdce, které mu bude patřit už navěky.

A teď mám jeden rok na to, abych zjistila, jak získat to jeho srdce.

3. KAPITOLA

Gideon

SOUČASNOST

Světla na koleji sesterstva jedno po druhém zhasínají, jako by někdo sfoukával svíčky. Zvednu si plechovku piva ke rtům. V jednom z těch pokojů je i Savanna, svléká si halenku, čistí si zuby, lehá si do postele. Vždycky si na spaní oblékala šortky a tílko. Když jsme spolu začali chodit, sebrala mi dres a spala v něm.

Uvažuji, co má teď na sobě. V čím oblečení usíná.

Uvažuji, kolik kluků vidělo její červené tváře a odhalená ramena. Kolik z nich se jí dotýkalo na pasu a cítilo, jak se celé její tělo zachvělo.

Vzduch prořízne zvuk mačkajícího se kovu, když moje prsty pevně sevřou plechovku.

„Je to fakt kočka,“ poznamená Cal z chodníku za mnou.

Uvolním pěst, v které mačkám plechovku, a posadím se na obrubník vedle svého kamaráda. „Je nejlepší.“

Savanna mě zaujala už první den školy. Ne ovšem svým vzhledem, ale tou jen stěží potlačovanou radostí, která se jí zračila v očích. Pro ni byl každý den vzrušující dobrodružství. Dokud jsem ji nezničil.

„Dala ti kopačky?“

„Něco takovýho.“

Soucítivě zamručí. „Tak to musel být dost ošklivý rozchod. Proto sis tu nikdy nezačal s žádnou holkou?“

To a taky jsem začal sex nenávidět, ale do toho se pouštět nechci, ani s Calem. Je snazší tvrdit, že nechci po škole lovit sukně kvůli zlomenému srdci.

„Přesně proto,“ potvrdím mu domněnku. Popadnu další plechovku a zhluboka si z ní přihnu.

Dopije vlastní pivo a vytáhne si další z balení, které jsme koupili ve večerce. „Říká se o tobě, že seš gay.“

„Já vím.“ Když na vysoký každou volnou chvíli neobjíždíte holky, jste automaticky gayové. Lidi mívají takhle černobílý pohled. „Mrzí mě, jestli jsem tě zklamal.“

„Ne, já vždycky věděl, že je to blbost. Na moji fešnou prdelku ses nikdy ani nepodíval.“

„To není pravda.“ Spočítám okna na domě a uvažuju, za kterým z nich asi spí. „Tvýho zadku si všímám dost. Nemáš ho symetrickej.“

„Cože!“ vykřikne. „To ne!“ Zvedne z chodníku jednu půlku, aby si ji prohlédl.

Uchechtnu se do plechovky. „Na levým hýžd'ovým svalu makáš víc než na pravém.“

„To chci vidět.“ Vstane a podá mi mobil. „Vyfoť mě.“

„A tím mě myslíš tvůj zadek?“

Strčí mi ho skoro do obličeje. „Jo, můj zadek.“ Poplácá se po levé hýžd'i, zatímco druhou rukou si vytahuje mikinu. „Půlky mýho zadku určitě nebudou různě velký.“

„Já ti zadek fotit nebudu, Cale.“ Odstrčím si ho z obličeje. Blokuje mi výhled. Zhasne další světlo.

„Proč ne? Chci to vidět,“ naléhá. „Teď na to budu furt myslet.“

„Překážejí v tom tvoje džíny. Na fotkách neuvidíš vůbec nic než ty kalhoty.“

„Fajn.“ Začne si rozepínat opasek.

„Ježíši Kriste, Cale. Co to sakra děláš?“ Popadnu ho ze zadu za látku džín a vytáhnu mu je. „Na tuhle srandu nejsme ani jeden dost nalitej.“

Přes ulici se rozevřou dveře domu. Oba s Calem ztuhneme. Ze dveří vyjde postava a mně se zadrhne dech v hrdle. Zatímco k nám kráčí, vydechnu. Není to Savanna. I ve tmě poznám, že to ona není.

Vzduch by se změnil. Kůže by mi byla hned těsná a nedokázal bych dýchat. Hvězdy by zářily jasněji a noční obloha už by nebyla tak skličující.

Ne. Savanna to není.

Místo ní se objeví naše týmová kolegyně Julie Kantorová.

„Mohli byste se vy dva přesunout pod pouliční lampu? Chceme to vaše improvizované porno natočit, ale nemáme dobré osvětlení,“ křikne, zatímco se k nám blíží.

Cal jí mávne jednou rukou, v druhé si pořád svírá pás džín. „Julie! Potřebujeme tvůj objektivní názor.“ Otočí se a zatřese na ni zadkem. „Jsou půlky mého zadku různě velký?“

Otevřu pivo a podám jí ho. „Jestli neodpovíš, shodí kalhoty a bude chtít, ať ho vyfotíš.“

„V tom mu bránit nebudu,“ odpoví zvesela a mávne k domu svého sesterstva. „Ale jak jsem řekla, jděte pod světlo, ať na vás moje sestry líp vidí. Nemá smysl předvádět tu show, když vás nikdo nevidí.“

„Fakt?“ zamračí se Cal zmateně.

Rázně zavrtím hlavou, jenže je rozpolcený. Julie řekla, ať shodí kalhoty, a on dělá, co mu Julie nařídí, protože mu v její blízkosti mozek nefunguje. Ti dva spolu měli už dávno chodit. Připomínají mi Trojku a Bailey.

„Ne, zlato,“ povzdechne si. Posadí se na obrubník vedle mě a poplácá místo vedle sebe. „Tvůj zadek je v pohodě. Posad’ se.“

Zaváhá, ale přesně jak jsem čekal, se posadí vedle ní.

„Moje prezidentka chtěla zavolat policii a nahlásit, že se v okolí domu pohybuje podezřelá osoba, ale já jí řekla, že už tak trpíš krutým a neobvyklým trestem,“ oznámí mi Julie.

„Fakt?“ Opřu se a snažím se odhadnout, jestli některá z těch temných siluet za okny domu patří Sav. Sakra, co budu dělat, jestli sem příští rok vážně nastoupí? Nejspíš si postavím stan a budu přespávat přímo tady před kolejí tohoto sestřeva.

„Už půl hodiny tu s Calem sedíš, popíjíš a toužebně zíráš na okno svojí bývalky.“

Ani se to nesnažím popřít. „Vlastně netuším, v kterém pokoji je, takže jsem přímo na její okno zírat nemohl. Ale mohla bys mi pomoci a ukázat, který pokoj je ten její.“

„Proč? Chceš vyšplhat po zdi zámku a porazit draka?“

„A ten drak je vaše domácí nebo prezidentka?“

„Ani jedna.“ Julie se zasměje a upije piva. „Je to sama Savanna. Když jsem vycházela z domu, zrovna dštila oheň.“

„Opravdu? To se mi líbí.“ Uvolním sevření plechovky. Nebo se možná uvolní ta těsná obruč, která mi svírala hrud’.

„Ty jsi rád, že je tvoje bývalá naštvaná?“ podiví se Cal.

„Sav byla dva roky jak kus ledu. Jsem rád, že se zlobí. Znamená to, že jí nejsem ukradenej.“

„Tak to nefunguje,“ namítne můj kamarád. „Má být ráda, že tu jsi. Ne se zlobit. Naštvaní lidi odejdou a už

se nevrátí. Moji rodiče se nenávidí, proto se taky rozvedli.“ Otočí se k Julii. „Že jo?“

Pokrčí rameny. „Asi. Možná náš malý Gid trpí bludy, anebo na něm té holce, co uvnitř zuří, že je to křesťanský kozosmrad, co si ho sám kouří, opravdu záleží.“

Ti dva klauni se na sebe podívají a naráz vyhrknou: „Ne.“ A pak se rozchechtají.

Když Cal zvažní, zamyslí se: „Ale bylo by bezva, kdyby si chlap mohl sám kouřit. To bych asi už nevyšel z baráku. Znamenalo by to, že jsem gay? Nebo by se to bralo jako incest?“

Julie protočí panenky, ale obejmě ho. „Říká se tomu masturbace.“

„A jo, vlastně. Dobrá připomínka.“

Opřu si čelo o hranu plechovky. Ten kluk fakt potřebuje holku.

„Takže jste se Savannou na střední chodili?“ zeptá se Julie.

„Jo.“

„Nemáš tušení, kolika holkám se uleví, až to uslyší. Tvrdí se o tobě, že jsi gay. Kdybys byl aspoň bi, měly by šanci.“

Cal zvedne ruku.

Julie si povzdechne. „Ano, Cale?“

„Když myslí jenom na tu jednu, jak můžou mít ostatní šanci?“

To je vlastně dobrá otázka. Nakloním hlavu a zadívám se na Julii, která odpoví:

„Ty ostatní si myslí, že až na tu jednu přestaneš myslet, bude z tebe dobrý materiál na vážný vztah. Všechny uvnitř vzdychají, jak jsi romantický a že jsi kluk, který ví, jak milovat holku. Taková oddanost se jen tak nevidí.“

„Trochu se bojím o způsob uvažování tvých spolu-
bydlících, jestli si myslí, že jsem někdo, kdo ví, jak
milovat. Kdyby to byla pravda, seděl bych tady ven-
ku?“ Mávnu rukou na chodník.

„Neopětovaná láska je ta nejromantičtější,“ prohlásí.
Přes její hlavu si s Calem vyměníme nechápavé po-
hledy.

„Existuje jenom jeden člověk, který mě dokáže
osvobodit,“ povím Julii.

„Nerozešli jste se už před několika lety? Savanna ří-
kala –“ Kousne se do rtu a odvrátí se.

Popadnu ji za paži. „Co Sav říkala?“

Potřeše hlavou. „To nejde. Porušila bych holčičí ko-
dex.“

„To je blbost,“ namítne Cal. „Jsme spolu v týmu.
A to má přednost.“

„Jo,“ přizvukuju. „Lidi z týmu mají přednost. Pama-
tuješ, jak jsme tě na našich pátečních trénincích v pr-
váku nechali na opakování pouštět písničky z Malé
mořské víly?“

„Ani to nepřipomínej,“ zasténá Cal. „Člověk se to-
ho už nezbaví.“

„Já chci být tam, kde mořské víly jsou,“ zazpívá Ju-
lie a doširoka rozpřáhne paže. „Tam s nimi snít, vidět
je, jak plavou, jak máchají i tím –“ Poklepe se prstem
po tváři, jako by zapomněla slova. „Jak tomu říkájí?
Jo, ploutví!“

Cal jí zacpe pusou rukou, než stihne dozpívat i zby-
tek. „Nemáme dost piva na to, abysme to mohli po-
slouchat celou noc.“ Otočí se ke mně. „Rychle. Začni
zpívat něco jinýho.“

„Ne. Něco mi dlužíš, Julie,“ připomenu jí. „Co Sa-
vanna říkala?“

Povzdechne si, ale ustoupí. „Řekla, že jste se před

lety rozešli a že pokud tě některá jiná z koleje bude chtít, může tě klidně mít.“

To je přímý zásah. Znovu se zadívám na dům. Vidět Savannu v mojí škole mnou otřásl. Nikdy nezmění názor, pokud s tím něco neudělám. Když chodila na akademii Astor Park a já byl na vysoké, bylo snazší předstírat, že na mě nezapomněla, že sem nastoupí za mnou a po vysoké spolu začneme žít. Jenže dnešek odhalil hnusnou pravdu, které jsem se snažil vyhnout. Sav je nádherná holka a nepotrvá dlouho, než znovu najde svoje srdce a dá ho někomu jinému.

Což je špatně, protože její srdce patří mně. Dala mi ho, když jí bylo patnáct, a já jí ho nevrátil. To si musí uvědomit.

„Vytáhni mobil a zavolej jí, aby vyšla ven,“ nařídím Julii.

Julie obrátí oči v sloup. „Proč bych to dělala?“

„Protože jsi romantik.“

„Nejsem.“

„Julie, vykládalas nám, že svoje ponožky můžeš spojovat jen do určitých dvojic, protože k sobě patří a člověk je nesmí nutit být s nějakou jinou, cizí ponožkou, protože by to narušilo rovnováhu ve vesmíru.“

„Takže tvrdíš, že ty a Savanna k sobě patříte do dvojice?“

Zvednu ruku a zkřížím prostředník s ukazovákem. „Jsme si předurčení, ale okolnosti nás od sebe odloučily. Už to, že ze všech vysokých škol, které si může vybrat, přijela navštívit zrovna tu moji, je osud. Opravdu chceš stát v cestě pravé lásce?“

Povzdechne si a vytáhne mobil. „Co já bych pro vás neudělala.“ Stiskne tlačítko na telefonu. Srdce se mi rozbuší. „Nazdar, Lou, pošli ven Železnou pannu, jo? Gideon Royal právě vyhlásil dekret.“

Vstanu a vydám se k vchodovým dveřím, zrovna když se otevrou a někdo z nich vystrčí dívku. Jedna z holek ve dveřích si povzdechne a pak se dveře zabouchnou Sav před nosem. Ohlédne se na mě a začne na dveře bušit.

„Pust'te mě dovnitř!“ křičí. „Je tu úchyl!“

Složím paže na hrudi. „Zrádkyně. Na tvém místě bych uvažoval o změně koleje.“

Nevšímá si mě a dál klepe na dveře. Naštěstí jí nikdo neotevře. Z oken vykoukne několik sester. Přátelsky jim zamávám, zatímco Savanna znechuceně zavrčí. Po chvíli proseb, které nikam nevedou, se ke mně otočí. Metá na mě blesky. Srdce mi teď buší ještě o něco rychleji a hlasitěji. Je tak zatraceně sexy.

Natáhnu se po ní, ona mi však ruku odstrčí.

Julie a Cal nás z protější strany ulice pozorují vykulenýma očima.

„Nakopni ho do koulí,“ zakřičí Julie.

„Neeee!“ zasténá Cal a pokusí se zakrýt si vlastní rozkrok i Juliina ústa zároveň.

„Můžeme to vyřídit před obecnstvem, nebo někde jinde.“ Významně se zadívám přes ulici.

„Pitomý Deltý.“ Kopne do kovového zábradlí u schodů. Znovu mě zpraží pohledem, ale je dost chytřá a ví, že si moc vybírat nemůže. „Tak kam?“

Do mého pokoje? Na soukromý ostrov? Na Mars? Kamkoli, kde budeme jen my dva? Na to ale nekývne.

„Je tu kavárna Fazole.“ Kývnu bradou za ni. „Je otevřená nonstop.“ Vidím v jejích očích zklamání? Povytáhnu obočí. „Nebo můžeme zajít ke mně.“

Strčí si ruce do kapes mikiny. „Klidně do Fazole.“

Rychlým krokem se vydá po chodníku pryč. Možná jsem si to zklamání jen představoval.

Dohoním ji několika kroky a popadnu ji za zápěs-

tí, abych ji zastavil. „Fazole je tudy.“ Ukážu opačným směrem.

„Jasně.“ Setřese mě a pokusí se udržet mezi námi tolik prostoru, jak to jen na chodníku jde. Dokonce se kvůli tomu rozhodne jít raději po trávě. Tak si strčím ruce do kapes, abych nebyl v pokušení ji chytnout.

„Na které další koleje jsi dneska ještě šla?“ zeptám se, abych udržel zdánlivě nenucený rozhovor. Všechny koleje bratrstev a sesterstev pořádají na konci roku večírky.

Několik jich vyjmenuje a já se zamračím. V každém tom domě byly stovky hladových kluků.

„V několika z nich jsem byl. Neviděl jsem tě tam.“ Po pravdě jsem ji hledal dům od domu, ale už jsem ji nenašel, proto jsem se nakonec utábořil před kolejí sesterstva, v které měla podle mých informací přespávat. Ukázalo se to jako dobrý nápad. Beru to jako pozitivní znamení.

„Nezdržela jsem se.“ Odmlčí se a pak se zeptá: „Co jsi Julii řekl, že mě kvůli tomu vykopli?“

„Pravdu.“

„Jakou? Že jsi mě podvedl? Že jsi mi lhal? Že jsi mě využil?“

„Že jsi moje pravá láska.“

Zničehonic se zastaví a otočí se ke mně. I já se zastavím. Zvedne ruku a ze všech sil mi vrazí facku. Dotknu se tváře.

„Omlouvat se nebudu.“ Úplně zuří.

Pomaloučku se usměju. Pálí to, ale tohle je poprvé, co se za posledních několik let cítím naživu. Možná mě nenávidí, ale na opačné straně té tenounké hranice je láska.

Promnu si tvář. „Jsem rád, že ses mi vrátila, zlato.“

4. KAPITOLA

Gideon

MINULOST

„Beru zpátky, co jsem řekl. Fakt jsi měla pozvat i Montgomeryovy.“ Zadíívám se do haly a doufám, že znovu zahlédnu Savannu. Jenže tu není, protože jsem čtvrták a ona druhačka, takže její skříňka je na opačném konci budovy.

„Právě jsi řekl, že bys nemarnil čas s nikým, kdo se tahá s Jordan Carringtonovou,“ připomene mi Bailey.

„Taky že ne.“

Zmateně se zamračí. „Tak proč –“ Zarazí se. „Ty mluvíš o Savanně? Není na tebe trochu mladá?“

„Mladý jsou nejlepší,“ ozve se Trojka, popadne mě za rameno a tvrdě se mnou zatřese. Nezná svoji vlastní sílu. „Můžeš si je vycvičit. Řekni jí, že se s ní chceš vídat jenom o víkendech a jenom když nemáš nic jiného v plánu. Taky žádný textovky během soutěží.“

Bailey se zastaví, založí si paže na hrudi a propálí Trojku pohledem. Trvá mu nebezpečně dlouho, než si uvědomí, co to vlastně řekl. Když si svoje neomalená slova spojí s našťvaným výrazem svojí přítelkyně, oči mu vtipně skoro vylezou z důlků.

Zvedne ruce před sebe v prosebném gestu čiré nevinosti nebo stupidity. V Trojkově případě nejspíš obojí.

„Tebe jsem nemyslel, zlato. Moc rád s tebou trávím čas,“ prohlásí. A potom se rozhodne vykopat si ten hrob ještě o něco hlubší. „Mám rád zkušený holky.“

„Zkušený?“ zaječí. „Tvrdiš, že jsem vytahaná, Hamiltone Marshalle třetí!“ Kabelkou ho praští do zad.

„Ne. Ne. Ne. Nejsi vytahaná. Jsi těsná. Fakt těsná.“

Kolem nás všichni zalapají po dechu. Bailey zrudne jak řepa a Trojka vypadá, že by nejradši umřel. Opřu se o svoji skříňku a pobaveně to představení sleduju.

Trojka se otočí, zadá do Baileyina zámku její kód a vytáhne jí učebnice na první hodinu. „Vezmu ti knihy a doprovodím tě do třídy, zlato.“

Bailey má jiný názor. Knihy mu vytrhne. „Není víkend, *zlato*, takže spolu nemusíme trávit čas.“ Potom ho setře se a odejde.

Trojka se za ní rozběhne. „Bailey. Promiň! Víš, že tě miluju.“

Bailey zapadne do učebny a Trojku nechá stát na chodbě se svěšenými rameny.

Zkroušeně se ke mně vrátí. „Gide,“ pípne. „Proč mi jednu nevražíš, když ze mě padají takový hovadiny?“

„Protože by mě bolela ruka.“

„Z jedný rány?“

„Protože podobný hovadiny říkáš, jak je den dlouhej.“

Trojka sebou škusne. Popadnu ho za rameno a vedu k naší učebně. První hodina se koná v rozlehlé studovně, což je dobře, protože nejsem zrovna ranní ptáče.

„Neboj, kamaráde. Do oběda se na tebe zas bude věšet.“

„Mám s ní druhou a třetí hodinu,“ zasténá. „Celou dobu po mně bude metat blesky.“

„Lepší, když po tobě bude metat blesky, než aby s tebou vůbec nemluvila.“

„Mlčení je nejhorší,“ souhlasí. „A s tou Savannou to myslíš vážně? Beze srandy je mladá, a jestli po ní začneš pálit, bude z ní cíl.“

„Čí cíl?“

„Kluků, kteří se budou chtít chlubit, že ji měli jako první. Holek, který budou žárlit na to, že si všimáš právě jí. Víš přece, jaký to tu je.“ Rozpaží. „Hadi napravo. Supi nalevo.“

„A kteří z těch dravců jsme my?“

„Hadi?“

„Já bych raději supy. Aspoň jsme ve vzduchu.“

„Vidíš? I ty chceš mít navrch.“

Povzdechne si. „Odkdy je randění tak složitý?“

„Drž se své dráhy,“ poradí mi, když dojdeme ke studovně. „Nemá cenu tahat chudinku druhačku do arény, zvlášť když to s ní nemyslíš vážně.“

V učebně na sebe kývneme s několika spolužáky a zabereme si stůl v koutě, na kterém si už svoje věci rozložil Dane Lovett. Má otevřené učebnice, ale s někým si píše.

„Uvažuji, že bych dneska uspořádal párty. Něco jako na oslavu návratu do školy,“ prohlásí, aniž by k nám vzhlédl.

„Ne, jdeme k Rinaldimu,“ prozradí mu Trojka.

„Nuda,“ protáhne Dane.

„Koho zveš?“ zeptám se s myšlenkou na Savannu Montgomeryovou. Ty její holubičí oči mám vypálený do mozku. Nevím, jestli se na mě někdy někdo díval s tak neskrývaným obdivem. Je to... okouzlující.

„Obvyklou bandu.“ Vyklopí několik jmen.

„Měl bys pozvat i Montgomeryovy.“

Trojka povytáhne obočí a zeptá se, jestli to myslím

vážně. Pokrčím rameny. Nevím, ale rád bych ji zas viděl.

„Sheau?“ Dane přikývne. „Jasně.“ Začne něco psát a pak se na mě zadívá. „Počkat. Montgomeryovy jako množný číslo? Ono jich je víc?“

„Má sestru,“ prozradí Trojka.

Dane se zamačká. „Není Sheaina sestra na základce?“

„Ne. Je ve druháku. Je tu dneska první den.“

Dane se rozzáří. „Jo, bezva. Čerstvý maso. To беру.“ Vystrčí jazyk a mrkne.

Trojka ukazovákem naznačí, jako by si podřezával krk, Dane to ovšem nevidí. Už zas něco píše.

„Není nad to, sbalit je, když jsou ještě do tebe celý žhavý,“ pokračuje. „To mají nulový očekávání a můžeš si s nima dělat, co chceš.“ Vzhledne ke mně. „Jak že jsi říkal, že se jmenuje ta sestra?“

Položím mu ruku na displej. „Ani na ni nemysli.“

Dane ztuhne. „Cože?“

Tentokrát si paže na hrudi složí Trojka a pobaveně mě pozoruje. A mně je to putna. Rozhodl jsem se. A myslím to dost vážně, protože jenom pomyšlení na to, že by Dane sahal těma svýma zvrácenýma prackama na Savannu, se mi pranic nelíbí. Ani trochu.

„Ani na ni nemysli.“ Vytrhnu mu mobil a položím ho na stůl. „Najdi si jinou. Savanna Montgomeryová je zadaná.“

„Odkdy?“

„Odted.“

„Je s tebou?“ Nevěřičně nakloní hlavu. „Copak sis někdy začal s nějakou mladší než ty? Myslel jsem, že seš spíš na vysokoškolačky, protože vědí, co dělají, a je menší pravděpodobnost, že se na tebe začnou příliš lepit?“

Promnu si nos. Je docela možný, že jsem to vážně z pusu vypustil.

Trojka praští do opěradla mojí židle. „Navíc ani ne před půl hodinou tvrdil, že se z něj po celej čtvrták stane mnich, protože nechce před odchodem na vysokou poslouchat brek.“

Dane se na mě na vteřinu zadívá a pak znovu zvedne mobil. Nejspíš se domnívá, že to nemyslím vážně. „Tak jdeš dneska, nebo ne?“

„Ne.“

„Proč? Právě jsem napsal pěti lidem, že tam přijdeš.“

„Jdeme k Rinaldimu,“ připomene mu Trojka.

„Tak přijďte potom. To bude párty stejně teprv začínat.“

„Zeptám se Bailey,“ řekne mu Trojka.

„To se musíš ptát Bailey, jestli něco smíš?“ zavrčí Dane.

Chytnu Trojku za paži, než stačí vrazit pěst do Daneovy skloněné hlavy. Náš kámoš už zas píše.

„Co má tahle Savanna, že po ní tak jedeš?“ zeptá se, zatímco mu prsty poletují po klávesnici. „Jestli je to fakt Sheaina sestra, tak je ta holka nejspíš studená jak čumák a manipulativní mrcha.“

Protáhnu si nohy, složím paže za hlavou a zavřu oči. Vybavím si Savanninu tvář. Není v ní žádný chlad. Aspoň ne, když se dívá na mě.

U Daneova domu parkuje tolik aut, že je skoro nemožné dostat se ke vstupním dveřím.

„Tak zaparkuj na trávníku,“ poradí mi Bailey. „Nechci jít pěšky.“ Mezi područkami se objeví její noha. „Mám louboutinky s desetimetrovými podpatky. Odřu si podrážky.“

„Tak tě ponesu, zlato,“ nabídne se Trojka.

Vyjedu po příjezdovce a zaparkuju rovera na trávě. Trojka okamžitě vyskočí a oběhne auto ke dveřím u Bailey. Neptám se, proč si obula boty, v kterých nemůže chodit, protože by odpověděla, že se Trojkovi líbí. Tohle byla její odpověď už od chvíle, co spolu začali chodit. V jejich vztahu nosí sice kalhoty ona, ale je na sto procent odhodlaná činit ho šťastným.

Vytáhne ji ze sedačky, její nohy si přehodil přes jednu paži, tělo jí podpírá druhou. „Sakra, kotě, teď seš fakt zatraceně sexy. Nejradši bych tě celou snědl.“

Zaboří jí obličej do krku a ona radostně vyjekne. Ten zvuk se mi zvláště zabodne do hrudi. Strčím ruce do kapes džín a vydám se k zadní bráně. Je brzký podzim, takže Dane večírek určitě uspořádal u bazénu.

No jasně, na zahradě už je dobrá stovka lidí. S několika z nich si plácnu rukou, někoho po zádech a některé po zadku, zatímco si klestím cestu davem.

„Colu, nebo Sprite?“ Dane mi do ruky vrazí dvě láhve.

Ušklíbnu se. „Pivo nemáš?“

„Dneska jenom koktejly. Sorry.“

„Tak Sprite.“ Cola znamená rum a já nemám alkohol rád nasladko. Láhev coly podám Bailey. Rozhlédnu se po známých tvářích, až najdu dívku, kvůli které jsem přišel. Zatím si mě nevšimla, mluví s neznámým klukem. Vlastně je kolem ní celá banda kluků.

Podezřívavě se na Dana zadívám. „Nezmínil ses náhodou někomu, že mám o Savannu zájem?“

Pokrčí rameny. „Nemám tucha. Možná mi to vyklouzlo.“

„No jasně.“ Vůl.

„Hele, čtvrták bude nuda. Tak co je špatného na tom, když si najdeme zábavu?“ Přehodí mi paži kolem ramen.

„Máš fakt mizerný koníčky, Dane.“

„Já vím. A jsem moc starej, abych na tom něco změnil.“

Setřesu ho a vydám se od něj dál. Cestou šlápnu pár lidem na nohy, než se dostanu k Savanně, Sheae a té zmiji Jordan. Sedí s nimi i několik dalších holek, jejich jména jsem se ale nikdy neobtěžoval si zapamatovat.

Na konci lehátka, na kterém se krčí Savanna a Shea, sedí Leighton Park. Poplácám ho po rameni. Vzhledně ke mně, z koutku úst mu visí brko.

„Uhni,“ nařídím.

Několikrát na mě zamrká, než si zhluboka potáhne. „Mně se tu líbí.“ Poplácá matraci a ruku nechá nebezpečně blízko Savannina zadku. „Je tu pěkný výhled.“

Zatnu zuby.

V zádech cítím pohledy půlky svojí třídy. Chtějí představení? Proč bych jim ho odpíral.

Vytrhnu Leightonovi brko z pusy a hodím ho do bazénu. Okamžitě vyletí na nohy.

„Ty zmrde!“ zařve a pak, protože je to debil, se vrhne za brkem do bazénu.

„Jak moc je zhuvenej?“ zeptám se holek.

Všechny pokrčí rameny, jen Savanna odpoví: „Právě si to zapálil.“

Kývnu Daneovi, aby k nám přišel. „Až vyleze z bazénu, tohle mu vrať.“

Podám mu ještě pořád zapálený brko, protože jsem jenom předstíral, že ho házím do vody, a zaberu místo, který mi Leighton přenechal.

Holky si mě podezíravě měří, ale znovu je to jen Savanna, která má koule – teda vaječníky – na to, aby mi něco řekla.

„A to všechno jenom proto, že jsi chtěl Leightonovo místo? Mohla jsem se přesunout.“

Shea si zděšeně zakryje tvář rukou nad nechápavostí svojí sestry, zatímco Jordan se ušklíbne. „Proto bysme neměli marnit čas s lidmi z nižších ročníků. Jste prostě moc pitomí.“

Savanna svěsí studem hlavu. Kristepane, Jordan je vážně zmije.

Nejradši bych Savannu popadl za ruku a odtáhl ji pryč, jenže si vybavím slova Trojky. Pověděl mi, že kdybych si tu holku veřejně nárokoval, stal by se z ní cíl, a měl pravdu. Kluci se po ní sáпали, už když jsem přišel, a Jordan se ji chystala předhodit lvům.

Nemám ve zvyku ustupovat. Jsem Gideon Royal, dědic obrovského bohatství. Jsem zvyklý dostat, co chci a kdy chci.

Jenže možná bych teď aspoň pro jednu měl požádat o svolení. Savanna je sice mladá, ale v tomhle světě vyrostla. Ví moc dobře, že z vás bude buď dravec, nebo oběť. Proto nechám rozhodnutí na ní.

Usměju se na ni, napřáhnu k ní ruku a otočím ji dlaní vzhůru. „Už mě to tu nebaví. Chceš se projet?“

5. KAPITOLA

Savanna

SOUČASNOST

„Takže jsi ho za tu ruku vzala?“ zeptá se Kira od svého stolu, kde si právě roztírá po obličejích noční krém. Králičí uši na její čelence se jí natřásají. Při tom pohledu se usměje.

„Jasně že vzala. Nebrečela by, kdyby ho odmítla.“ Jisoo si nabere trochu krému, než mi lahvičku hodí.

Chytnu ji jednou rukou a hřbetem druhé si přeježu po tvářích. Jisoo sice řekla, že brečím, ale nedojde mi to, dokud na své ruce nespátřím slzy.

„Vzala jsem ho za ruku,“ potvrdím jejich domněnku. Rychle odšroubuju víčko a rozmažu si krém po napuchlém obličejích. Štve mě, že mám toho chlapa pořád tak pod kůží.

Poté, co jsem Gideonovi vrazila facku a utekla, na mě ve vstupních dveřích mé koleje čekaly budoucí sestry. Stačil jim jeden pohled na mou ztrhanou tvář a v podstatě mě do třetího podlaží vynesly.

Tam Kira nalila tři sklenice vína, Jisoo vytáhla kosmetické přípravky a obě mi nedaly pokoj, dokud jsem jim to nevyklopila. Jisoo prohlásila, že mluvení je

dobré pro duši. A možná že jo. Teď už se cítím líp, než když jsem ho předtím spatřila na večírku.

„Kdyby ses musela vrátit zpátky, udělala bys to znovu?“ zeptá se Jisoo.

Zhluboka se nadechnu a snažím se přestat kvůli Gideonu Royalovi plakat.

„Ty máš teda nervy.“

„Šťěstí přeje připraveným,“ prohlásí.

Sevru ruce v pěst. „Jsou snad moje city pro tebe nějaká hra? To se z tebe stal takový zvrácený ubožák, co ujíždí na tom, že je mi mizerně?“

Zvedne ruku, jako by mi chtěl shrnout vlasy z obličeje, ale ustoupím z jeho dosahu. Ruka mu zůstane viset ve vzduchu, než ji nechá klesnout. „Ne. Nikdy jsem na tom neujížděl. Kdykoli jsi byla smutná, byl jsem taky smutnej. Kdykoli jsi brečela, brečel jsem taky. Došlo to do bodu, kdy už jsem tu bolest nezvládal, tak jsem se uzavřel. Stejně jako ty.“

„Nedělej ze sebe oběť, Gideone. O mě tu nikdy nešlo. Pro tebe byly vždycky nejdůležitější tvoje vlastní city. Vy Royalové věříte, že vaše bolest a ztráta a trauma jsou mnohem důležitější než city druhých. Jako by nikdo nechápal, jaké to je být vámi.“ Znechuceně zavřu oči. „Kdyby ses aspoň na chvílku přestal domnívat, že se svět točí jenom kolem tebe, možná by ses nechoval, jak se chováš.“

„Myslím na tebe každou minutu každého dne. Každou minutu každého zatraceného dne. Co musím udělat, abys mi odpustila?“

„Nic.“ Všechno. „Už tě nechci. Ano, pořád se zlobím. Ano, pořád mě to bolí. Ale už s tebou znovu být nechci. Nejsem ta naivní holka, která se do tebe před třemi lety zamilovala. Nečekej na ni, protože se nevrátí.“

Potřese hlavou. „Ne. Nikdy neodešla. Pořád tu je. Teh-

dy jsem tě opustil. Vím to. Způsobil jsem nám oběma jen trápení, ale s tím je konec. Už neuteču. Už neodejdu. “

„Ale pořád mi ubližuješ,“ prohlásím naštvaně.

„Tak proč jsi sem přišla?“

„Vždycky jsem to měla v plánu, Gide. To přece víš. Mluvili jsme o tom, že tahle škola je ve státě ta nejlepší, kde se dá studovat divadelní a filmová tvorba. Nedovolím, aby mi taková maličkost jako bývalý přítel stála v cestě za mými sny. “

Přikývne. „Tak dobrá. Uvidíme se.“

Strčí si ruce do kapes a otočí se k odchodu.

„To je všechno?“ podívím se. „Donutil jsi moje budoucí spolubydlící, aby mě vykoply z domu, a teď' mě tu necháš stát na chodníku?“

„Rozhodl jsem se pro strategický ústup. Navíc jsem myslel, že mě nenávidíš?“ Zvesela mi zamává. „Uvidíme se, Divoženko.“

Moje přezdívkou na jeho jazyku naplní moje pitomé srdce touhou. Dlaně mě pálí, a ne bolestí, ale protože bych ho nejradši udeřila znovu a znovu a znovu.

„Strašně moc bych chtěla říct, že bych ho odmítla, ale nejspíš bych to nedokázala. Podívej, co jsem udělala dneska. Odešla jsem s ním. Dovolila jsem, aby se mi dostal pod kůži.“ Lehnu si na postel.

„No. Všichni známe nějakého kluka, kvůli kterému ze sebe děláme blázny,“ poznamená Kira.

Jisoo souhlasně přikývne. „Během jarního semestru v prváku jsem se strašně zamilovala do jednoho kluka z hodiny literatury. Měl dlouhé vlasy a ty nejzelenější oči. Zjistila jsem, že hraje v kapele. Přemluvila jsem Kiru, aby se mnou zajela do centra, kde zkoušel ve studiu, ale dovnitř jsem nešla. Místo toho jsem zůstala sedět v autě a jak úchylný slídl si ho fotila na mobil.“

„Já jsem se kvůli jednomu klukovi, co se mi moc lí-

bil, přidala se Sigmami do univerzitního fotbalového týmu, a to sport nenávidím,“ přidá se Kira.

„Už se cítím mnohem líp,“ prozradím jim.

„Byly na tebe na střední ty holky vážně tak zlé?“ zeptá se Kira a posadí se vedle mě na postel.

„Některé ano. Pár jich opravdu hodně žárlilo. Strkaly mi do skříňky odpadky. A jiné, které Gideonovi podlézaly, to po nich uklízely. Najít si skutečné přátele bylo těžké, protože jsem nevěděla, kdo mě nenávidí a kdo mě má rád. Ale na tom nezáleželo, protože jsem měla jeho. A nějakou dobu jsme byli opravdu šťastní.“

Jisoo si přestane krémovat obličej. „Tak kdy se vám to rozpadlo?“

„Když mu umřela máma.“

MINULOST

Zadívám se do Gideonovy zadumané tváře. Už deset minut jen zírá z okna. Několikrát jsem ho oslovila, ale pak jsem to vzdala. Takhle je na tom už několik týdnů. Shea mi poradila, abych na něj netlačila. Kluci neradi mluví o svých citech.

Odložím lžici vedle misky s napůl snědenou zmrzlinou a zvednu mobil.

Kde jsi? napíšu Sheae.

Shea: Kde myslíš? V brlohu čarodějnice. Máme párty. Děsná švanda.

Textovku doplní emotikonem s očima v sloup pro případ, že bych nepochytila sarkasmus, který odkapává z každého jejího slova.

Savanna: Gid je zas mimo.

Shea: Ani se nesnaž. Jestli ti to bude chtít říct, řekne ti to. Netlač na něj, jinak ti uteče. Hlavně klid, Sav.

Savanna: Jsem klidná!!!

Shea: Neházej po mně!!! Jestli se ti moje rady nelíbí, neřid' se jimi. Je tu Reed. Bože, jak já tyhle Royaly nesnáším. Všichni mu tu podlízají. Štve mě, že s jedním z nich chodíš. Stačí, že musím trávit čas s tou ježibabou.

Ušklibnu se. Shea je nejspíš jediná holka z Astor Parku, která se nezamilovala ani do jednoho z bratrů Royalových.

„Co je tak vtipnýho?“

Vzhlednu a spatřím, že mě Gideon pozoruje. Otočím k němu displej mobilu, aby viděl, že si píšu se Sheaou.

„Moje sestra je u Jordan. Říká, že je tam i tvůj brácha. Chceš jít?“

„A ty?“ Poklepe mi ze strany na miskou. „Nebo chceš dojít tu zmrzlinu?“

To poslední, po čem toužím, je jít k Jordan domů. Ale usměju se, protože Shea tvrdí, že se nechávám vláčet Gideonem. Docela ji chápu. Je to čtvrták. Já jsem pouhá druhačka. Chodím s ním dva měsíce, a pořád tomu nemůžu uvěřit. Bok mám plný modřin, protože se do něj pořád štípu. „Beru, cokoli chceš ty.“

Maličko ztuhne, jako bych ho snad zklamala, ale pak nasadí ten svůj nádherný úsměv, takže jsem si to možná jen představovala. Zaloví v kapse a vytáhne paklík bankovek. „Tak zajdeme ke Carringtonovým.“

Podá mi ruku a kývne mi, abych šla ke dveřím jako první. Popadnu kabelku a udělám krok. Dodám si však kuráž a zastavím se.

„Co je?“ zeptá se. „Máš ještě hlad? Myslel jsem, že už máš dost.“

„Otázkou spíš je, jestli máš dost ty.“ Nejsem natolik odvážná, abych se mu dokázala zadívat do očí, ale aspoň ze sebe ta slova dostanu.

Koutkem oka zahlédnu, jak se dívá na svůj nedotčený dezert. „Jo. Měl jsem velkou večeri.“

Srazí mi sebevědomí, že mě špatně pochopil, a znovu se vydám k východu. Nebo to udělal schválně? Snažil se jen vyhnout odpovědi, nebo si opravdu myslí, že jsem mluvila o roztečené zmrzlině?

Je mezi námi propast. Bez ohledu na to, jak blízko si fyzicky jsme, vždycky je mezi námi mezera, kterou netuším, jak překonat.

Nebo možná se ji překonat bojím ze strachu, že mě odmítne. Prohrábnu si vlasy a konečky si přehodím přes rameno. Copak jejich úpravou netrávím každé ráno několik hodin právě kvůli tomuhle? Pokud by Gideon viděl, jak doopravdy vypadám – se zacuchanými vlasy, bez make-upu a emočně strádající – hodně rychle by vzal nohy na ramena.

„Moc ti to dneska sluší,“ poznamená, když vyjdeme ze dveří.

„Děkuju.“

Zasměje se. „Jsi tak formální. Copak jsme ve společenském klubu?“ Obejme mě kolem ramen.

„A co bych na to měla říct? Já vím?“

„Proč ne?“ Skloní se a zaboří mi nos do vlasů. Podzimní vzduch je chladný, avšak z počasí mě nemrazí.

„Byla by to pravda.“

Víčka se mi zavřou. Potlačit svou nejistotu za tyhle okamžiky stojí.

„Ahoj, Gideone!“ Vzduch prořízne ječivý hlas. Patří velmi krásné blondýnce, která je mi matně povědomá. Myslím, že je ve čtvrtáku.

Zápěstí jí zdobí tři zlaté náramky, které cinkají, když nám zamává. Teda když zamává Gideonovi.

„Ahoj, Rhiannon,“ pozdraví ji Gideon.

„U Jordan je večírek. Měl bys tam přijít.“